No. 730 Horn Machi 2-Chome
Hatagaya Shibuyaku.
Tokyo Japan.
เสียนวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘.

พอดีขาของพี่

พักแต่วันที่เสตาถึงจนถึงวันนี้เป็นเวลาเพียงเท่านั้น แต่ดีใจจริงที่ได้เรียนหนังสือเสียแล้ว หมอบุ๋มให้ถึงผลินตามที่เสตาพูดถึงน้องไว้ไม่ใช่ ลิตถึงและตาลับน้องคนนะเดี๋ยวอยู่ในอาไม่ไหว ต้องมาออกอุตสาห์เป็น จ.ม.ที่น้องต่างอ่านอยู่นี้ พี่ดีใจว่าน้องได้รับหัวใจของน้อง เพราะ จ.จ.อนตุดีให้หมดทุกย่อหน้าเลยทีเดียว ว่าหน้าจะมา จ.จ.ถึงหรือให้ จ.ม.นี้ต้องออยู่ถึงผู้ลื้อสารหลายวัน แต่จะอย่างไรก็ช่างเถิด จดใจไว้ตอนนี้เรื่องๆ หน่องก็แล้วกัน ที่ลังออยู่ตลอดเวลาก็ยังคงอยู่ตลอดไป ตราบเท่าที่ยังมีลมหายใจ เสตาเดินทางและเผชิญกับอุปสรรคทุกอย่างในชีวิตประจำวันนี้ อยู่ทุกนี้แสนที่จะโดดเดี่ยวเหงาเปล่าเปลี่ยวใจ ลิตถึงน้องนั่นแหละเป็นสิ่งสุดท้ายจริงๆ.

เมื่อตอนลงจากเรือที่เมือง Yokohama พอถึงแล้วผ่านมาถึงตรงที่พี่ยืน ให้จินน้องพูดถึงนี่อย่างไรบ้างไม่ทราบ ไม่รู้ตอกี่ครั้งกี่หนว่าพี่ของตาทุกคนเหมือนลิน พี่เองไม่รู้จะพูดอย่างไร นอกจากอาไม่ว่า "ลิตๆ" เท่านั้นเอง หน้าใสจินหรือเปล่า ก็ไม่เห็นน้องร้องให้เลย เห็นแต่ตาแดงๆ เท่านั้น ตานี้ยิ่งเหมือนจะชัดขึ้นอีกๆ แม้แต่อาการยืนก็ตาลอย พูดถึงพี่เสียงเครือๆ พวกผู้ชายยิ่งกันใหญ่ ตาโหมดตาเหรี่, ตาต่อ, เทพริมตรและใครๆ อีกหลายคน มาถึงตาพี่แล้วก็ร้องไห้เสียเป็นอันเป็นเวร พี่ยืนและขอสงเรื่องนั้นไม่มีน้ำตาเลย ไหนมันเข้าตาทำเนียบ เห็นมีแต่น้องเท่านั้นที่เป็นเพื่องแต่ตาแดง อะไรนี่! หน้าไม่มีตามหัวใจในตัวอื่นๆ ก็นอกเกะ ถ้ายังไงนี่ก็ต้องมีรับให้เรียน จ.มถึง